Ч. 274. Второк 21 (7) грудня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парлямент може працювати. — Приняте внесень на зміну реґуляміну. — Відкликане наглячих внесень. — Конець 86-годинного засіданя.

В суботу в полудне зібрали ся провідники клюбів на конференцию. На тій конференциї предложив п. Крамарж змінене нагляче внесене в справі зміни реґуляміну. В тім внесеню признае ся предсідателеви право відчитуваня інтерпеляций і внесень як звичайних так і надзвичайних аж при кінци засіданя, а то в тій ціли, аби спинити надужитя реґуляміну і заколочуваня нарад; дальше при нагоді полагоджуваня справ формальних, голосоване може бути лише звичайне а не письменне. На случай тяжкої образи президента або спору супротив его заряджень, мае президент палати право виключити такого посла найбільше з трех засідань. Закон той мае бути важний один рік.

П. Сильвестер іменем вільнодумних німецких сторонництв заявив, що ті сторонництва суть вправді за зміною реґуляміну, але не в дорові наглячого внесеня.

Таку саму заяву зложили посли Перґельт і Штравхер.

Пп. Адлер, Ґломбиньский, Люеґер і Гормузакі заявили ся іменем своїх сторонництв як за наглячостию внесеня так і за самим внесенем.

Пп. Іро, Хоц і К. Левицкий протестували против наглячости внесеня.

П. Президент міністрів бар. Бінерт заявив іменем правительства, що на случай, коли би ухвала реформи реґуляміну здійстнила ся, правительство постарае ся о можливо найскорше введене того закона в житє.

Як звістно, зараз по тій конференциї удали ся посли до салї нарад, де саме ческий обструкцийовіст Діріх кінчив свою промову. Скінчивши заявив, що він і ческі аґрариї відкликують всі свої наглячі внесеня в користь наглячого внесеня п. Крека.

Но умотивованю внесеня Креком розпочала ся дискусия, в котрій перший промовив п. Крамарж. Він застеріг ся против того, немов би в наслїдок реформи реґуляміну мали зазнати кривди менші сторонництва. Реченець закона мае бути однорічний, аби був час на ухвалене в спокійний спосіб нового оконечного реґуляміну. Вправді тою реформою дае ся теперішному правительству можність вийти з трудного положеня, однако Славяни прийшли до пересьвідченя, що не треба довше зносити такого положеня, в котрім від самоволї 20 послів зависить діяльність парляменту. Розходить ся також о ствердженє тої правди, що Австрия може лиш тоді мати будучність, коли не буде в ній народів управілейованих, тільк самі рівноправні народи.

П. Президент кабінету бар. Бінерт пригадує, що вносячи нову виборчу реформу, предложило правительство свого часу також нову реформу реґуляміну. Жалуе, що тоді реґуляміну не зреформовано, в наслїдок чого нова палата прийшла на сьвіт з тою недостачию. Дуже потїшаюча річ, що палата тепер з власного почину хоче перевести ту реформу. Єсть обовязком правительства зробити всьо, аби ту реформу підперти. (Оплески). Вкінци висказуе бесідник надію, що реформа реґуляміну буде вихідною точкою для спасеня і успішної праці палати, що есть також бажанем правительства.

Відтак іменем сторонництв складали заяви: социяльний демократ Адлер, Італїянець Кончі, християньско суспільник Мікляс і президент польского кола Ґломбиньский, всі за наглячостию внесеня і внесенем самим, против же заявили ся: поступовий Німець Редліх, радикальний Німець Вайденгофер, всенїмець Іро і Вольф та іменем Русинів Левицкий.

По промовах ґенеральних бесідників п. Ґломбіньского „за", п. Странского, всенїмця

---

21)

Смерть і гроби.

Культурно-природописна розвідка.

Написав К. Ка.

(Дальше).

Була година пів до 6-ої рано, коли прокуратор державний в супроводї директора вязниції, двох сьвящеників і дозорців вязничих зайшли до келї, в котрій сидів Деро. Его збудили, а прокуратор сказав до него: Майте відвагу! Вас не помилували! — Деро зачав дрожати на цілім тілї і дозорці мусїли его убирати. Один із сьвящеників зачав его приготовляти на смерть і висповідав его. То само повторило ся й в других келях. Канї показав ся також покірним і висповідав ся, але оба братя Поллети ще й в послідній хвили не могли позбути ся своєї упертости і зухвалости. Наконець відправили ще сьвященики Службу Божу при вівтари уставленім в присїнку кримінала. Відтак пішов кат зі своїми помічниками до келї, в котрій сидів Деро, щоби приготовити его до ґільотини. Єму обстригли з заду волосе на голові при самій шкірі і відтяли ковнїр від одіня, привязали руки до тіла і так повели під ґілььотину, уставлену під самим муром вязниці на ліво від брами, так, що злочинця, заким ще міг еї побачити, помічники ката вже вхопили і поклали на ній.

Придивім же ся тепер, як виглядае ґільотина. На відповідній до того підставі стоять два стовпи сполучені в горі з собою сильною поперечкою. Між тими стовпами сувае ся в пазах тяжкий зелїзний ковбан, до котрого в відповідний спосіб есть пришрубований дуже острий скісний ніж, котрого один долїшний конець знаходить ся при однім стовпі, а другий, горішний конець при другім стовпі. Ніж той спадаючи, зачинае під тягаром зелїзного ковбана дуже борзо різати шию долїшним кінцем. В долинї між тими стовпами знаходить ся так звана люнета. Єсть то зелїзна плита, вирізана на серединї півколесом так, щоби на ній можна положити шию. На ту плиту приходить з гори друга вирізана так само півколесом але в долинї. Коли ті плити спустити одна на другу, то они утворять круглий отвір, як раз так великий, що в него може ще влїзти ся людска шия. Отже сей отвір називають люнетою і він зроблений так, щоби шию в нїм можна добре стиснути і щоби злочинець не міг рушати головою. Ніж спадаючи, суне ся скісно попри сей отвір, а коли его зовсїм заступить, відрізана голова спадае в підставлену скриньку або кіш. Щоби же злочинця уложити під ніж, то его привязують насамперед на дошку і на ній підсувають під ніж, так, що шия приходить як-раз в люнету. Коли так вже все готове, кат потискае на пружину в стовпі, а в тій хвили відчіпае ся в горі зелїзний ковбан з ножем і зі свистом спадае в долину та робить смерть чоловікови. Тіло так убитого відвязують відтак від дошки, складають з головою до скринї і вивозять відтак або на кладовище або до анатомії лїкарям до розслїдів.

А тепер вернїм назад до Бетін. 30.000 людий мимо дощу і студени дожидае вже з як найбільшим напруженем хвилї, коли будуть тратити злочинців. Нараз отвирае ся брама і виходить Деро. Він вже не може іти, его мусять нести. Ледви що вийшли з брами, як вже прокуратор віддав его в руки ката. В одній хвили помічники ката вхопили его і ременями привязали до дошки та підсунули під ґільотину і вложили шию в люнету. Дайблер потиснув на пружину, спадаючий ніж засвистав у воздусї і підчас коли струя крови бризнула високо в гору, впала голова в підставлений кіш. За хвильку опісля зложили й тіло до коша. Була якраз 7 год. 20 мін. Довкола ґільотини посипали трачиня. Дайблер виймив губку з якогось ведерця і стер нею кров на ножи. Якась баба з товпи крикнула: „Вдовиця губи собі обтерла!" Число перше! Славно, Дайблер! Най жие Дайблер! — верещить товпа.

Тепер прийшла черга на Каніта. Его виводять з келї і з такою самою формальностию віддають катови. Він ступае відважнїйше як перший его товариш, але вже привязаний до дошки зачинае конвульзивно так кидати собою, що сильні помічники ката мусять добре его держати, щоби шию вложити ему в люнету. Нараз спадае ніж з гори а в дві мінути опісля лежить знову тіло і відрубана голова в коши — „Другий снїданок вдовиці!" — відозвав ся

„против“ і по фактичнім спростованю п. Колесси, відбуло ся по год. 7 вечером на внесене п. Трильовского і Вольфа поіменне голосоване. Наглячість внесеня ухвалено 315 голосами против 41. Против голосували вільнодумні і радикальні Німці, Русини, ческі радикальні посли і міністер Шрайнер. — То, що міністер Шрайнер з міністерияльної лави голосував против внесеня, за котрим заявило ся правительство, викликало в палаті сензацию. Социялісти і Чехи підносили ріжні оклики і аж по довшій хвили втихомирили ся.

По поіменнім голосованю розпочала ся дискусия над зміною реґуляміну.

Перший промовляв яко внескодавець п. Крек.

По довшій дискусиї, в котрій поставлено кілька поправок, між иншими п. Вайденгофер о установленю німецкого язика урядовим для парляменту, вибрано ґенеральними бесідниками Куншака і Зайца.

Остаточно перед 12 годиною в ночи відбуло ся голосоване. Принято внесене в цілости і відкинено всі зголошені поправки, між иншими Левицкого, Петрушевича, Трильовского, Штравхера і Вайденгофера. За поправкою Вайденгофера в справі німецкого язика голосували лиш Німці і міністер Шрайнер.

По принятю внесеня відбуло ся зараз голосоване над другим і третим читанем. Безпосередно перед другим читанем вільнодумні Німці демонстраційно вийшли з салі, так що в слідуючих голосованих відношене голосів було 323 против 28.

По відчитаню вплинів і полагодженю інтерпеляций, поставлених до президиї, закрив президент засїдане, яке тревало 86 годин т. є від 11 години перед полуднем в середу до години 1 в ночи з суботи на неділю. В кінцевій промові висказав президент признане, що порозуміне більшости сторонництв принесло такі гарні плоди і посли з чувством великої полекші розійшли ся.

Слідуюче засїдане відбуде ся ві второк о 11 год. рано Позаяк закон Крек-Крамаржа буде ухвалений нині по полудни в палаті панів, а завтра рано буде санкционований, то слідуюче засїдане відбуде ся вже на підставі нового реґуляміну.

Новинки.

Львів, дня 20 грудня 1909.

— Санкция закона. Є. В. Цісар саньционував ухвалений галицким соймом закон в справі способу вибрад над зміною статута краєвого і зміною ординациї виборчої. (Закон о перманенциї комисиї виборчої).

— Вісти особисті. Є. Е. п. Президент висшого суду краєвого др. Александер Мнішек Тхоржніцкий виїхав в справах урядових до Відня. Заступство обняв п. віцепрезидент Пржилуский.

— Перенесене. Галицка Дирекция почт і телєґрафів перенесла асистента почтового, Теодозия Невядомского із Живця до Тернополя.

— Економічно-господарскі виклади уладжує під протекторатом Екс. Пр. Епис. Константина Чеховича краєве рільниче товариство „Сільский Господар“ у великій сали „Народного Дому“ в Перемишли в днях 23 і 24 грудня 1909. Викладати будуть: 1) Адв. др. Кормош, директор „Руской Щадниці“ в Перемишли „Про орґанізацию кредиту“; 2) інж. А. Корнелля, ст. інж. краєвого виділу у Львові, „Про меліорацийні спілки“; 3) др. М Коцюба, проф. господарства у Львові, „Про годівлю худоби“; 4) о. Ост. Ніжанковский, директор „Молочарского Союза“ в Стрию, „Про молочарскі спілки“; 5) пос. др. Євг. Олесницкий „Про економічно-орґанізацийні задачі „Сільского Господаря“; 6) пос. о. Ст. Онишкевич „Про комасацию ґрунтів“; 7) І. Петрушевич, секретар „Народної Торговлі“ у Львові „Про орґанізацию крамниць“; 8) о. І. Раковский, проф господарства в Заліщиках, „Про годівлю дробу, кріликів і кіз“. Час, призначений на виклади, буде використаний в той спосіб, що по кождім викладі відбудесь дискусия на тему виголошеного викладу. Головний виділ краєвого рільничого тов. „Сільский Господар“ просить проте сподіваних участників, щоби до дискусий, які вже в перших двох циклях відбувших ся викладів оказали ся велика поучаючими, зволили вібрати найбільше матеріялу, входячого в обсяг оголошених викладів, а тоді дискусиї станут найцїннійшим доповненем викладів. Виклади будуть безплатні, міщани і селяни дістануть поміщене даром — засібнійші учасники за малу оплату. Участь у викладах можуть побіч членів нашого товариства, брати усї сьвідомі люди, яким лежить на серци наше економічне відродженє. Головний виділ краєв. рільн. тов. „Сільский Господар“, заохочений успіхом двох перших циклів викладів (з 1904 і 1906 р. у Львові), надіє ся, що при змагаючім ся економічно господарскім руху і сей третий цикль викладів заінтересує найширші круги нашої суспільности і збере як найбільше участників до взаїмної науки та виміни гадок в справах економічно-господарских. — За головний виділ краєвого рільничого товариства „Сільский Господар“ у Львові: др. Е. Олесницкий, голова; др. Г. Величко, секретар.

— Вироки судові. В справі позачки на чужу каменицю видав трибунал вирок засуджуючий Бельского на 15 місяців звичайної вязниці, на зворот реєнт. Завадскому титулом заступства 500 К, а пп. Мотилевским 960 К; з иншими претенсиями відослав пп. Мотилевских на дорогу цивільного права. Бельский, котрому грозила кара тяжкої вязниці від 5 до 10 ліг заявив, що з вдячностю приймає вирок за обманьство, але не за клевету.— За розбите памяткової таблиці на Чортівскій скалі засудив суд Сенька Ковальчука на 2 місяці тяжкої вязниці, обостреної одноразовим постом що тиждня, Сенька Ціпляу на 3 місяці тяжкої вязниці обостреної постом що тиждня і Йосифа Курркевича на 3 місяці вязниці обостреної постом що тиждня, а крім того всіх 3 на зворот коштів поступованя карного і солідарний зворот шкоди львівскій „Ґвязді“. — В справі нападу на банк засудив суд в Реці російских втікачів Шмуля Сьвірского на ціле жите до криміналу, Ільюму Кисілевского на 15 ліг криміналу, а третого обжалованого Кривицкого увільнено. Сі російскі розбишаки напали були на банк в Реці застрілили там директора банку Мілоша і зрабували 19 000 К.

Огні. Грізний огонь вибух тамтої ночи в реальности при ул. Скарбківскій ч. 4, де від искри з комина заняли ся аж 4 стелї в помешканях на III поверсї Сторожа пожарна ще в пору приґасила огонь і не дала ему розширити ся.—В пятницю згорів в Тустановичах під Бориславом закіп „Лявра“, глубокий на 1350 метрів, котрий тепер провірчувано глубше.

— Дрібні вісти. Від вчера потепліло у Львові незвичайно. Завтра дня 21 грудня зачинає ся астрономічна зима. Торік зачала ся була на добре вже 18 жовтня, а нинї маємо у Львові в полудне 10 степенів тепла і то не в сонци, бо день хмарний і сонця не видко. — У львівскім суді карнім — як доносять деякі польскі ґазети —

хтось з товпи. — „Число друге!“ — верещить товпа.

Аж третий злочинець, Август Полле, показав ся трохи відважнїйший. Коли его вивели і віддали в руки ката, ступав він певним кроком до ґільотини і вишкірив зуби до публики, котра повитала его ганьблячими словами. Ну, отже — тепер черга на мене! — сказав він і видивив ся на машину. Але вже не мав часу говорити. Его вхопили, привязали до дошки і підсунули в люнету. Здавало ся, що хотів щось говорити, але в одній хвили відпала голова до коша а за нею спрятали й тіло до него. Та й знов посипали трачиня, знов обмили ніж а товпа верещить: Число три!

Наконець вивели й четвертого, найбільшого зьвіра, Абля Поллета, капітана розбишацкої ватаги, котра через три роки непокоїла людий на бельгійско французкій границі. Закон постановляє, що найбільший злочинець має бути аж на самім послідку покараний, отже він мусів ждати, як его три „офіцири“ наложать головою. Коли прокуратор з другими увійшов був до его келї так само як і до там тих других, гадав він, що ему принесли вість о помилованю і сказав длятого: Ну, преці раз! Коли побачив лице прокуратора, зітхнув глубоко, бо вже здогадав ся, що его жде. — Аблю Поллете — відозвав ся до него прокуратор — президент републики вас не помилував. Настала година відплати. Не тратьте відваги! — Отже вже нині? — спитав Полле, але ему не відповіли на то нічого. Тепер таки відозвало ся в нім на хвильку людске серце і він написав на картці паперу: „Жаль мені моєї жінки і моїх дітий. Дякую моїм доворцям і всім, що мною займали ся“. Коли ж его вивели, виступила у него знов его зьвірскість. Він зухвало вишкірив зуби до публики, котра его ганьбила і, як не своїм голосом заверещав: Най жиє революция! — Але то не людский був голос, що видобув ся з его груди. Лице ему страшно викривило ся а слова его звучали мов вити дикого зьвіра.

Помічники Дайблєра вхопили его. Він зачав кидати ся і не давати ся, а що був сильний чоловік і перед тим ще дали ему напити ся спори руму, то здавало ся якийсь час, що він таки не дасть ся. Але его таки привязали до дошки а в дві минути опісля злетіла і его голова до коша.

Так стало ся по людскій справедливости. О 7 год. 28 мін. все закінчило ся а ціле трачене чотирох людий тревало точно 8 мінут. Товпа однак не розходила ся, лиш верещала заєдно як скажена: Vive Deibler! Най жиє Дайблєр! Най жиє наш спаситель! Тїла чотирох убийників завезено на кладовище до викопаних там вже гробів, звідки їх пізнійше забрано до Ліль до анатомії при шпитали, де двох членів медичного виділу і кілька инших лікарів робили наукові досліди на їх трупах. Ґільотину розібрано знову на части, запаковано і відослано до Парижа, куди виїхав і кат Дайблєр зі своїми помічниками.

Як би на доповнене цілого сего образу і на доказ, що зьвірскість в людях прибирає ріжні види, стала ся опісля в анатомічній сали университету в Ліль слідуюча подія: Рідний брат убийника Деро був в Ліль помічником купецким. Якийсь его „добрий“ приятель сказав до него: Ходи зі мною а побачиш щось цікавого! Він повів Дера, котрий ще не знав нічого о тім, що стало ся, до анатомічної салі і тут показав ему на столі голову его брата, страченого в Бетін; коли він єї побачив, зімлів і повалив ся на землю. Але дістало ся й тому лютому чоловікови, що придумав таку зьвірскість для брата убийника: студенти медицини добре его набили.

А тепер дещо з історії ґільотини. По правді треба би сю назву вимавляти „ґійтена“. Она пішла від назвища париского лікаря др. Ґійотена (Guillotin — вимавляє ся: Ґійотен), котрий ані не видумав сеї машини, ані не погиб на ній, як то часами декто говорить, і лиш зовсім случайно, наслідком париского дотепу і якогось немудрого стяшка надав своїм назвищем імя сїй машині. Машини до трачення людий були вже далеко давнїйше, і кажуть, що їх придумали були ще старі Перси Ба, кажуть, що машини до трачення людий були вже в доісторичній добі (!), бо десь там у Франциї знайшли сто кільоґрамів тяжкий камінь, до котрого причіпано ніж з кременя, а котрий завішений на шнурі, спускано нагло на чоловіка, що був засудженим на смерть. Чи так було чи ні, се байдуже; то однак знає ся з історії, що подібна машина була у Франциї вже в 1507 р. а опис трачення сею машиною знаходить ся навіть у француских літописях Так само була вже й в Італії машина до трачення людий. Там називали єї „манная“ і она в 13-ім столітю служила лиш до трачення шляхтичів, духовних і великих панів. Такою машиною страчено в 1268 р в Неаполи Конрадина князя швабского, послїдного з роду Гогенштавтів.

(Дальше буде).

поздіймано оногди таблиці з польскими написями, які знаходили ся над дверми деяких бюр, а поза вішувано на їх місце польско руські. — Яко підозріного о крадїж почтового мішка з грішми на двірци у Львові арештовано якогось возьного почтового, котрий служить вже 6 лїт на почтї. — На ул. Заблїкевича знайдено постав бронзового сукна. — П. Альфред Шіфман згубив на ул. Цибульній портмоне з квотою 11 К і біжутерию. — В Посадї Вільхівскій сяніцкого повіта заведено з нинїшним днем при тамошнім урядї почтовім стацию телеґрафічну з обмеженою днезною службою.

† **Померли:** Михайло Грицей, церковний півець і курсор кредит. тов „Сьвіча“ в Волехові, член всіх місцевих товариств, помер в 23 ім р. житя. — У Львові померла Мария Німець, жена возьного в 32 р. житя.

— **Можна бути й донькою дверника,** але треба щасте мати, ну, тай очевидно бодай трошки хорошенькою бути. Про морґанатичну жінку помершого в пятницю бельґійского короля Леопольда, баронову Воґан, розписують ся тепер широко ґазети цїлого сьвіта. Перша жінка помершого короля, покійна австрийска архикнягиня, не була так щаслива або сказавши виразнїйше, була таки нещаслива в своїм подружу. Всїлякі красавиці з театру мали більше щастя у короля, як его законна жінка, котра хиба тільки лиш жила, що для дїтий, аж остаточно смерть увільнила еї від тїлесних і душевних мук на сім сьвітї. Більше пощастило ся панні Каролинї Лякроа, котра есть донькою готелевого дверника в бельґійскім місті Левен. Король Леопольд сподобав собі еї і зробив з неї баронову Воґан, жив з нею зразу на віру а відтак таки повінчав ся тихцем з нею на ліву руку, бо двом синкам треба було якось по людски забезпечити імя і будучність. Самуж баронову король „вивінував“ справдї по королївски; він не лиш записав їй 30 міліонів франків, але ще й купив для неї у Франциї один із найкрасших замків, замок Баленкур в департаментї Сен е Оаз, справдешний рай! Парк коло сего замку займає 95 гектарів а старі дерева в нім, озера і річки, красні доріжки, статуи і сьвятинї нагадують справдї якийсь зачарований замок в казцї. Парк сей мав для короля тим найбільшу вартість, що він міг туди заїхати самоїздом з Парижа за годину а з Брукселї, столиції свого краю, за чотири години. Та й не потребував вже платити так великого чиншу, 6000 франків, як платив за замок Льорноа, 23 кільометрів від Парижа, власність родини цукрового короля Генриха Сея, де якийсь час мешкала баронова Воґан.

Величезне майно бар. Воґан як і еї тїсна звязь з помершим королем стали ся причиною, що княг. Люїза, донька покійного короля, котра віддала ся була за одного з Кобурґів, але опісля полюбившись з австрийским офіцером Мататічем, довела була свого часу до скандальних сцен і процесів, постарала ся о то, що еї адвокат з дотичним урядником судовим і сьвідками пішли до віллї, де мешкала баронова Воґан. Она зразу не хотїла їх впустити, аж коли зажадали вступу в імени права, впустила еї а они все зафантували, що лиш мало якусь вартість Кажуть, що так само наложили судову печатку також на грошеву касу в однім з брюксельских банків, де крім гроший містили ся також важні папери баронової Воґан. Против того запротестував адвокат баронової, социялїстичний посол Розе, доказуючи, що наложене судових печатий на річи баронової есть незаконне, бо дім баронової знаходить ся на королївскім ґрунтї і длятого без дозволу комісиї для королївских замків не можна в них переводити ніякого урядового дїла.

Чутка, мов би баронову В ґан мала арештувати, есть неправдива, але фактом має бути, що правительство виготовило приказ, наказуючий видалене баронової з краю. Одначе ледви чи той приказ буде виконаний, бо в обороні баронової виступив папский нунций. Папа признав церковне повінчане короля з бароновою за важне, бо папский нунций одержав з Ватикану повідомлене, що папа признае одружене короля Леопольда II. з бароновою Воґан, яке відбуло ся в Сан Ремо, за зовсїм важне після церковного права. Нунциеви поставлено длятого за обовязок, щоби у всїх случаях, коли би баронова того потребувала, ставав в еї обороні і брав еї в свою опіку. Лиш завдяки сїй опіцї баронова заявила, що не виїде, лиш позістане в Брукселї, доки аж не відбуде ся торжество похорону.

Також непевна річ, чи дїтем короля з бароновою Воґан буде признане яке право чи нї. В метрицї першого хлопця записано „отець не знаний“ а у другого „отець не знаний“. Сего другого сина король не вирік ся, але таки не хотїв признати его за свого, а то з простої забобонности. Хлопець прийшов на сьвіт з двома великими пальцями на однїй руцї. В Бельґії есть отже такий забобон, що люди споріднені з такими з природи вже назначеними людьми не мають щастя. Король Леопольд, котрий був вже забобонний, казав длятого записати в метрицї „отець не знаний, хоч не вирікав ся своеї дитини. Як стоїть правна справа тих дїтий, годї тепер знати. Правно хочби були уважані й за неправесні, то належала би ся їм половина такої спадщини як правесним дїтем.

Телеґрами.

Відень 20 грудня. В заступстві Цїсаря виїзджае на похорон короля до Брукселї архікн. Леопольд Сальватор.

Відень 20 грудня. Нинї зібрала ся на засїдане комісия буджетова. Приступлено до дальшої наради над провізориею буджетовою. — Пос. Штайнвендер заявив, що бере назад свое внесене о заведене сейчас податків особових, бо тепер нема часу на наради над тим.

Відень 20 грудня. Король болгарский від'їхав вчера до Мерану.

Будапешт 20 грудня. Угорский краевий союз рільничий відбув вчера збори, на котрих заявив ся за принятем румуньского договора торговельного.

Петербург 20 грудня. В комісиї, котра має виготовити новий проект о ненарушимости особистій, правиця потерпіла поражку, бо предсїдателем, его заступником і референтом вибрано самих октябристів.

Петербург 20 грудня. Цар іменував міністра справ заграничних Ізвольского членом ради державної, полишаючи его на дотеперішнім становищи.

Петербург 20 грудня. Зачувати, що фінансові переговори межи Росиею а Болгариею довели до доброго успіху. Болгарский делеґат Дімітров підпише дня 21 грудня угоду, а відтак верне безпроволочно до Софії.

Капи 20 грудня. Помер тут вел. кн. Михаїл, стрийний дїд царя Николая.

Лїсбона 20 грудня. Король Мануель приняв димісию кабінету Ліми і покликав нинї на авдиенцию президентів обох палат.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), 1·35 5·45, 8^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.
З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·29*, 2^{05}, 5·53, 6^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, 10^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·44, 6·29 *), 11^{55} *)
*) З Винник

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·28, 6·13*), 11·39 *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
" 1/6 до 30/9 8·27, 9^{35}.
" 1/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 8·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{35},
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.
З Винник що дня 8·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30*), 6^{12}, 7, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: 2^{50}, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 2·50*), 6^{00}*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.
До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, 2·31, 8^{29}, 11^{33}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·53*), 6 32, 1.49*) 6·50, 10^{54}*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
" 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
" 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/07 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).